

ни въ ръкописътъ и въ които срѣщаме вече русски особености. Изъ сичко са види, че „Послѣсловieto“ и „Синаксартъ“ сж написани именно отъ дякона Григория, който отчасти е подражалъ на текстътъ. Остромировото евангелие е недѣлно (апракосъ), т. е. то е расположено не по евангелистите, а по недѣлите, като са захваща отъ св. пасха. Между текстътъ на евангелието е помѣстенъ синаксаръ, т. е. кратки извѣстия за празниците и за свѣтиете, който е расположенъ по недѣлите и по месѣците. Текстътъ на това важно евангелие са зема почти отъ сичките слависти за основание при изучаванieto на старо-славянскиятъ езикъ. Да кажеме нѣколко думи и за гладкостта и богатството на старо-българскиятъ езикъ, на когото е било преведено първоначално свѣщенното писание. Мацневски говори за тоя езикъ така: «Като разглѣдаме памѣтниците на черковно-славянскиятъ (старо-българскиятъ) езикъ и другите славянски нарѣчия, то можеме да кажемъ, че той, като носи на себѣ си слѣди отъ най-сжвършеннѣйшите старовременни езици, какавто е билъ напримѣръ грѣцкиятъ, превжзвншава послѣдниятъ въ много отношения. Славянскиятъ езикъ е даже по-богатъ и по-точенъ отъ грѣцкиятъ. Тоя езикъ, а особено древниятъ, е билъ благозвученъ и за това, защото носовите звукове сж му даваде такова сжщо произношение, каквото има днесъ деликатниятъ французски езикъ. Преди малко време Економидъ (Ekonomidis) и Данковски предложиха вопросъ: славянскиятъ езикъ ли са е образовалъ по правилата на грѣцкиятъ или грѣцките нарѣчия сж са образовале по правилата на славянскиятъ? Ние нѣма да сбжркаме, ако кажеме, че славянските нарѣчия сж по-богати отъ грѣцкиятъ езикъ и по вираженията и по свойствата на езикътъ. Шлецеръ е заблѣжилъ (въ „Wik-